

DE TUINMAN

Paul Coppens

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

Dit werk mag slechts worden opgevoerd worden
na voorafgaande schriftelijke toelating van

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

E-mail info@almo.be

www.almo.be

waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

DE TUINMAN

toneelspel
van
PAUL COPPENS

PERSONAGES :
LILLY BERGERS
RON BORLOO

Versie 2011

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

Een zonnige dag. 's Morgens.

De tuindeur staat open. De radio speelt het einde van een liedje en vervolgens hoort men de speaker : "Het is nu precies tien voor negen. U hoort nu..." (*titel en muziek naar keuze*)

Er wordt aan de voordeur gebeld. Lilly komt op met een dienblad met ontbijt. Ze gaat de radio afzetten en zet dienblad op het bureel. Opent de deur.

In de deuropening staat een man, zo midden de 50. Hij is heel slordig gekleed. Vuile schoenen. Een veel te lange gelapte broek, een vest met afgescheurde zakken, een afgedragen hemd. Verwilderde haren. Ongeschoren. Kortom : een schooier.

Lilly schrikt wel even bij het zien van deze zonderlinge figuur, doch de man lacht haar toe. Een gewrongen vriendelijke lach van een sukkelaar. Hij heeft een opgevouwen krant bij zich en met zijn vinger duidt hij een aankondiging aan, alsof hij zeggen wil : "Hier kom ik voor".

- Lilly : *(verwonderd)* Euh... meneer?
- Man : *(De man lacht nog steeds. Houdt de krant wat hoger en blijft de aankondiging aanwijzen.)*
- Lilly : Wat bedoelt u?
- Man : *(tikt nogmaals met vinger op krant en wijst naar Lilly)*
- Lilly : Oh... U komt voor die aankondiging?
- Man : *(knikt "ja". Lacht vriendelijk.)*
- Lilly : *(bekijkt hem verwonderlijk, is even in de war)* Euh... komt u maar binnen.
- Man : *(komt binnen. Kijkt onwennig rond in de kamer)*
- Lilly : *(doet deur dicht)* Dus... *(bekijkt hem onderzoekend van kop tot teen)* ... de tuinman...
- Man : *(knikt "ja", lacht zijn tanden bloot. Doet een paar passen in de richting van de tuindeur. Kijkt naar buiten)*
- Lilly : U bent er wel vroeg bij. Die aankondiging is vandaag pas voor de eerste keer verschenen.
- Man : *(wijst met z'n vinger naar de aankondiging, dan naar zichzelf om vervolgens wijsvinger in de hoogte te steken alsof hij vraagt :*

“Ben ik de eerste?”

- Lilly : *(verwonderd)* Euh...ja...U bent de eerste.
- Lilly : Ik ben Lilly... *(reikt hem haar hand)*... Lilly Bergers.
- Man : *(neemt haar hand, houdt die vast; blijft zo een ogenblik staan, haar recht in de ogen kijkend)*
- Lilly : *(in de war door deze zonderlinge houding)* Excuseer... *(trekt haar hand terug)* en u?
- Man : *(glimlacht, steekt de krant in z'n zak)*
- Lilly : Uw naam?
- Man : *(ontwijkt haar vraag, kijkt naar buiten)*
- Lilly : Neem me niet kwalijk... maar... bent u echt zo verlegen?
- Man : *(hij staart haar weer aan. Z'n blikken verraden een bewondering voor de schoonheid van deze vrouw)*
- Lilly : *(voelt z'n blikken op haar lichaam gericht)*
 Euh...ja... ik loop er zo nog altijd bij. Ik had vandaag nog niemand verwacht en zeker niet zo vroeg... *(ongemakkelijk, z'n blikken worden steeds indringender. Ze gaat voor de open tuindeur staan, kijkt naar buiten)* Misschien kunt u maar beter meteen de tuin ingaan. We zullen later alles regelen. Kijk, ginds achter de sparren staat het tuinhuisje. Daar vindt u alle benodigdheden... *(draait zich om, kijkt hem aan)*. In orde?
- Man : *(komt naast haar staan, kijkt een ogenblik eveneens naar buiten om haar dan vervolgens weer bewonderend, glimlachend aan te staren)*
- Lilly : *(doet, nu niet zo zeer meer op haar gemak, een paar passen achteruit)*
- Lilly : U zou zich tenminste kunnen voorstellen.
- Man : *(ziet er nu nog zieliger uit)*
- Lilly : *(argwanend)* U komt toch voor die job van tuinman, nietwaar?
- Man : *(knikt vlug “ja”)*
- Lilly : Wel dan? U doet net of ik niet eens uw naam mag weten.
- Man : *(buigt ongelukkig z'n hoofd)*
(een stilte)

- Lilly : *(wordt nu stilaan wel wat nerveus)* Luister, ik heb nu echt de tijd niet om alles meteen te regelen. Het is negen uur en ik moet dadelijk weg. Zeg me gewoon uw naam en ga dan maar de tuin in. *(gaat in de tuindeuropening staan)* Er staat nogal wat onkruid in het bloemenperk. U kunt daarmee beginnen. *(draait zich om, bekijkt hem)* Begrepen?
(een stilte)
- Man : *(blijft onbeweeglijk staan, hoofd gebogen, z'n handen in z'n broekzakken)*
- Lilly : Wel? Wat staat u daar nu zo? *(nadrukkelijk aandringend)* Hoe héét u?
- Man : *(kijkt op, staart haar aan. Uiteindelijk brengt hij langzaam z'n hand naar z'n mond en knikt ontkennend, doet zo teken dat hij niet kan praten)*
(een stilte)
- Man : *(Dan pas "neen" schuddend. En stoot moeizaam een paar geluiden uit.)*
- Lilly : Oh... euh... neemt u mij niet kwalijk. Dat wist ik niet...
(Een stilte. Lilly weet nu plots niet goed wat aanvangen)
- Lilly : Waarom had u mij niet meteen te kennen gegeven dat u niet...*(voorzichtig)*... praten kunt?
- Man : *(kijkt haar vol verwachting aan)*
- Lilly : *(er verschijnt een zweem van ontgoocheling in haar blik, ze denkt een ogenblik na, moeilijk :)* Nu ja... dat is ... euh...dan heel iets anders... iemand als u had ik natuurlijk niet verwacht...
(bekijkt hem, korte pauze) Ik bedoel... *(maar stopt)*
(Even een korte stilte)
- Lilly : *(gaat naar haar bureau, zet zich neer. Onbehaaglijk, terwijl ze hem negeert)* Ik geloof dat ik mij vergist heb, meneer...
- Man : *(kijkt haar vragend aan)*

- Lilly : Deze namiddag komt er al iemand...
Begrijpt u?
- Man : (*schudt langzaam argwanend "neen"*)
- Lilly : Echt stom van me hé... Ik had er niet eens meer aan gedacht.
Maar gisteravond heeft me iemand opgebeld... (*zoekt moeizaam naar haar woorden*) Een oude vriend van me die weet dat ik een tuinman zoek. Vroeger had hij hier al wat klusjes voor me opgeknapt... En... Ik kan hem nu toch moeilijk in de kou laten staan... Euh... Ik voel me waarlijk verplicht dié aan te werven...
Begrijpt u? (*verontschuldigend, hem aankijkend*) Waarmee ik maar zeggen wil: u bent dus eigenlijk niét de eerste.
(*een stilte*)
- Man : (*haalt de krant weer uit z'n zak, wijst naar de aankondiging*)
- Lilly : Ja, ik weet het. Die aankondiging heeft nu geen zin meer. Ik moet dadelijk naar de krant bellen om die er vanaf morgen uit te laten.
- Man : (*toont weer dat hij de "éérste" is*)
- Lilly : Neen... toch niet... (*staat recht, komt bij hem*) Ik heb niemand meer nodig. Het spijt me ten zeerste meneer.
- Man : (*"neen"... wijst naar de tuin*)
- Lilly : (*nerveus*) Alstublieft, geloof me toch. Het is een vergissing... euh... een nalatigheid van mij.
(*een stilte*)
- Lilly : Jammer voor u natuurlijk. U zult nu elders werk moeten zoeken. Maar u vindt beslist wel wat.
- Man : (*buigt ontmoedigd z'n hoofd. Stopt krant in z'n zak. Kijkt dan zielig en diep ontgoocheld Lilly aan*)
- Lilly : (*vol verwachting*) U begrijpt het?
- Man : (*knikt "ja", een paar geluiden uitstotend. Wijst eerst naar Lilly, dan naar zichzelf, "neen" schuddend; houdt z'n hand aan z'n mond*)
- Lilly : (*ongemakkelijk*) Bedoelt u soms dat ik u niet wil omdat u niet kunt praten?

- Man : *(knikt ongelukkig "ja")*
- Lilly : Neen, toch niet... euh... dat zeker niet. Ik bedoel... Ach, ik zei het toch al : ik was vergeten dat er iemand anders de eerste was. En neem me nu niet kwalijk, meneer, maar ik ben gehaast.
(een stilte)
- Man : *(gaat naar de tafel en kijkt naar het ontbijt. Kijkt dan Lilly aan en voelt z'n maag)*
- Lilly : Oh... Hebt u soms honger?
- Man : *("ja")*
- Lilly : U hebt dus nog niet eens ontbeten?
- Man : *("Neen")*
- Lilly : Goed. Ik zal u wat meegeven.
- Man : *("ja")*
- Lilly : Hier, dat mag u meenemen. En nu moet u echt gaan.
- Man : *(neemt het pakket aan, kijkt teleurgesteld naar haar)*
- Man : *(ontmoedigd, ontgoocheld, hoofd gebogen, gaat hij naar de openstaande voordeur, keert zich nogmaals om en kijkt haar aan. Er verschijnt een ontroerende glimlach om z'n lippen. Toont het pakket, knikt en stoot een geluid uit als dankwoord)*
- Lilly : Graag gedaan. *(en langzaam sloft hij naar buiten. Vliegensvlug rent zij naar de deur en doet ze dicht. Ze blijft er een ogenblik met haar rug tegenaan leunen. Staart voor zich uit.)*
- Lilly : Arme man... *(ze kijkt dan naar haar uurwerk en schrikt)*
- Lilly : Al zo laat ! *(en rent snel af in de kamer). Een ogenblik blijft de scène leeg. Plotseling zien we echter aan de tuindeur de man weer verschijnen. Hij gluuert geheimzinnig naar binnen. Uiteindelijk komt hij langzaam de kamer binnen gesloft. Kijkt rond. Houdt de deur van de kamer in de gaten. Hij komt naar de tafel, legt er zijn lunchpakket neer. Gaat dan weer naar het bureau en kijkt naar de foto. Het is een foto van een man. Neemt de foto in z'n handen en bekijkt hem. Zet foto neer en kijkt vervolgens naar de boeken in de boekenkast. Hij neemt*

een boek, leest de titel en .... de naam van de auteur... Op dat moment komt Lilly gehaast de kamer in. Ze is aangekleed nu en heeft een handtas bij zich. Bij het zien van de man aan det boekenkast slaakt ze een gil.)

- Lilly : *(verontwaardigd) Bent u hier nog?! (kijkt naar de open tuindeur. Dan rent ze vlug naar de voordeur en opent deze) Maak dat u weggomt!*
- Man : *(toont haar het boek en wijst dan naar haar)*
- Lilly : *Ja, ik schrijf die boeken, als het dat is wat u bedoelt. En nu eruit!*
- Lilly : *U hebt werkelijk géén manieren! Is het dan nog niet voldoende dat ik u te eten heb gegeven?!*
- Man : *(staat recht, gaat naar de tuindeur, wijst naar de tuin. Stoot hierbij een paar geluiden uit en maakt duidelijk dat hij werken wil)*
- Lilly : *U hoeft de tuin niet in te gaan. Daar hebt u niets verloren. En verdwijnt nu!*
- Man : *(“neen”, neemt de krant uit z’n zak, toont weer de aankondiging)*
- Lilly : *Om de liefde Gods, begrijp het nu toch! Ik kan u niet gebruiken. Ik bedoel... (maar stopt)*
- Man : *(knikt “ja”)*
- Lilly : *Neen, toch niet!*
- Man : *(knikt vastberaden “ja”)*
- Lilly : *(roept verveeld) Ik heb al iemand!*
- Man : *(“nee”)*
- Lilly : *Tochwel!*
- Man : *(schudt steeds hardnekkiger van “neen” en wijst naar zichzelf)*
- Lilly : *Als u niet op staande voet verdwijnt, roep ik er de politie bij. (een stilte. Ze staan oog in oog met elkaar)*
- Man : *(kijkt naar de telefoon, fixeert dan weer Lilly)*
- Lilly : *Ik meen het. (Weer een stilte. De man blijft onbeweeglijk staan)*
- Lilly : *(probeert het nu ietwat kalmer) Dwing me er niet toe.*

- Man : *(neemt de gsm, en reikt Lilly de gsm aan)*
- Lilly : *(tot haar ontsteltenis)* Wilt u... dat ik de politie bel?
(een stilte)
- Lilly : Wilt u dat wèrkelijk?
- Man : *(schudt langzaam, zielig van "neen")*
- Lilly : Ga nu...
- Man : *("neen")*
- Lilly : U maakt het me wel moeilijk.
- Man : *("neen", lacht even)*
- Lilly : Tochwel, want... *(maar stopt)*
- Lilly : Dus, u gelooft echt niet dat ik al een tuinman heb?
- Man : *("neen", reikt haar de hoorn weer aan)*
- Lilly : *(geeft het blijkbaar op)* Neen, laat maar...
- Man : *(lacht nu, haakt in)*
(een stilte. Ze kijken elkaar een ogenblik aan)
- Lilly : U wil dus koste wat kost hier komen werken?
- Man : *("ja")*
- Lilly : Maar... u maakt me bang, weet u.
- Man : *(glimlacht nu heel vriendelijk en doet teken dat zij niet bang hoeft te zijn)*
- Lilly : En toch maakt u me bang.
- Man : *(glimlacht nog. Neemt de foto en toont hem)*
- Lilly : Mijn man.
- Man : *(er verschijnt een verwonderlijke blik; Zet foto neer)*
- Lilly : Hij is twee jaar geleden gestorven.
- Lilly : *(kijkt naar haar uurwerk, zucht even)* Luister... Ik moet nu echt weg.
- Lilly : Ok *(pauze)* . Ga de tuin nu in en daar kunt u beginnen met het onkruid te wieden
- Man : *(glimlacht en knikt nu nog overtuigender "ja")*
- Lilly : En als ik terug kom... *(maar stopt)*
- Man : *(kijkt plots weer argwanend en vol verwachting)*
- Lilly : *(vlug)* Kijk vanmiddag komt mijn vriend. Hij zal de tuin wel verder onderhouden.

- Man : *(wijst naar zichzelf)*
- Lilly : Laten we het op een akkoordje gooien. Tot zolang werkt u in de tuin en ik zal u uitbetalen.)
- Man : *("ja")*
- Lilly : En begin nu maar meteen.
- Man : *(doet teken om te eten)*
- Lilly : Ja, u kunt eerst ontbijten. Op het terras of in het tuinhuisje of waar u ook maar wil.
- Man : *(Glimlacht en knikt dankend. Gaat dan af in de tuin)*

(Van zodra hij weg is rent ze naar de tuindeur, doet ze snel dicht en draait ze op slot. Ze zucht opgelucht. Ze kijkt hem nog een ogenblik na. Kijkt dan op haar uurwerk en gaat snel weg.)

BLACK-OUT

TWEEDE TAFEREEL

Drie uren later.

(Lilly komt terug thuis. Doet de deur achter zich dicht, stopt de sleutel in haar handtas en gaat de kamer in. Komt terug. Gaat aan de tuindeur staan en kijkt een ogenblik de tuin in. Neemt gsm, tikt een nummer. Wacht even op aansluiting.)

Lilly : Meneer Vermaeren... Lilly... neen, ik was helemaal niets vergeten. Maar ik denk dat ik toch wat gevonden heb... Ja, toen ik naar hier terugreed kreeg ik plots een idee.... Wat het wordt?... Euh... neen, daar kan ik op dit ogenblik nog niets over zeggen... Het hangt niet alleen van mij af, ziet u. Weest gerust, er komt een nieuw boek Tot binnenkort, meneer Vermaeren...
(haakt in)

(Ze denkt na. Dan gaat ze naar de tuindeur en opent ze. Ze kijkt reikhalzend de tuin in en zoekt de man)

Lilly : *(roept)* Tuinman! Tuinman! *(wacht even, ziet hem dan blijkbaar)* Komt u even!

(Ze gaat naar het bureau. Neemt er een blocnote en stylo en gaat dit op het salontafeltje leggen. De man verschijnt in de openstaande tuindeur. Hij blijft een ogenblik onbeweeglijk staan en kijkt nogal schuw naar Lilly. Hij is duidelijk aan het werk geweest. Hij heeft z'n vest niet meer aan en zweetdruppels staan op zijn voorhoofd.)

Lilly : *(vriendelijk)* Kom binnen, tuinman.

Man : *(Komt schoorvoetend een paar passen naar binnen. Wijst dan naar de tuin en stoot hierbij een paar geluiden uit.)*

- Lilly : Ja, ik heb het gezien dat u flink aan ht werk bent.
- Man : *(Wijst naar de voordeur, dan naar zichzelf en vervolgens weer naar de voordeur, alsof hij wil zeggen : "moet ik gaan?")*
- Lilly : Neen u moet niet gaan.
- Man : *(opluchting staat op zijn gezicht te lezen)*
- Lilly : Gaat maar zitten.
- Man : *(kijkt haar erg verwonderd aan)*
- Man : *(kijkt naar de zetel, weer naar Lilly om vervolgens, geluiden uitstotend naar de tuin te wijzen)*
- Lilly : U kunt straks verder werken. Ik moet eerst even met u praten.
- Man : *(Is er toch niet al te gerust in)*
 : *(kuist met z'n handen het vuil van z'n broek en gaat dan zitten in de zetel. Hij zit er meteen ongemakkelijk bij)*
- Lilly : *(glimlacht)* Zo, dat is dat.
- Man : *(kijkt haar vragend aan)*
 Geef toe, het is niet gemakkelijk om een gesprek met u te voeren. *(keert zich om, kijkt hem aan, korte pauze)* Dat... mocht ik toch zeggen?
- Man : *(buigt z'n hoofd)*
- Lilly : Sorry.
- Man : *(zit nu zenuwachtig met z'n vingers te draaien)*
- Lilly : U zult zich natuurlijk afvragen
 waarom ik u nu plots binnen roep, terwijl ik u vanmorgen zo lelijk behandeld heb.

(een stilte. Lilly observeert hem)
- Lilly : Ik zal eerlijk met u zijn. Ik was deze morgen erg geschrokken, dat geef ik toe. Uw houding en manier van doen maakte mij wel een beetje bang.
- Man : *(reageert verontschuldigend)*
- Man : *(glimlacht vriendelijk.)*
- Lilly : Wat ik u wil zeggen... *(stopt)*
 Oh, ik ken nog steeds uw naam niet. Kunt u schrijven?

- Man : (*“ja”*.)
- Lilly : (*schuift de blocnote en stylo op tafeltje in zijn richting*) Wilt u...(ze geeft hem de blocnote)
- Man : (*Neemt stylo en schrijft. Schuift dan blocnote naar Lilly toe.*)
- Lilly : (*leest de naam*) Ron Borloo... Hmm... wel een klinkende naam. om) *Mag ik Ron zeggen?*
- Ron : (*knikt overtuigend glimlachend “ja”*)
- Lilly : Goed zo. (*pauze*) Om nu verder te gaan. Toen bleek dat je niet kunt praten kunt was ik wel even in de war. En... ergens ontgoocheld. Ik had trouwens mijn nieuwe tuinman helemaal anders voorgesteld.
(*even een stilte*)
- Lilly : Ik zal maar oprecht met je zijn, Ron... Ik ...ik heb gelogen toen ik zei dat er deze middag iemand anders komt.
- Ron : (*zijn glimlach verdwijnt meteen en maakt plaats voor een argwanende blik*)
- Lilly : Wees gerust je kunt blijven (reactie Ron)....tot zolang het nodig is...
- Ron : (*knikt, toch ietwat ongerust, “ja”*)
- Lilly : Je weet dus dat ik schrijfster ben. Tot nu toe verschenen er zo een tweetal boeken per jaar van mij. Dat zijn er nu zo een elf in totaal. Het zijn stuk voor stuk misdaadromans. Het ging vrij vlot en ze liggen goed op de markt... Tot... mijn man stierf.
- Ron : (*kijkt naar de foto op het bureau*)
- Lilly : Walter heette hij. Na zijn dood kreeg ik geen letter meer op papier.
- Lilly : Ik ben nu eenmaal zo. Criminaliteit is altijd mijn stokpaardje geweest.
- Ron : (*neemt de foto, bekijkt hem*)
- Lilly : Ik hield zielsveel van Walter
(*even een stilte*)
- Ron : (*Komt weer op zijn plaats zitten*)
- Lilly : Vorig jaar verscheen mijn laatste boek.

Dat is natuurlijk niet naar de zin van mijn uitgever. Ik heb dat contract afgesloten voor een periode van tien jaar en waarin ik verplicht ben twee misdaadromans per jaar te schrijven. En als ik mij daar niet aan hou, pleeg ik contractbreuk. *(pauze)*. Maar ik kreeg nu plots een ingeving toen ik onderweg was naar hier...
(kijkt Ron scherp aan)

Mijn volgende boek zal over jou handelen, Ron.

Ron : *(schijnt een ogenblik na te denken)*

Lilly : Een verhaal over een eenzame weduwe, ondanks haar rijkdom... Ze heeft niemand... geen familie... geen vrienden... ze heeft zelfs geen enkel contact met de burenen... Een vrouw die brandend van verlangen uitkijkt naar een tuinman die komen zal. Want zij had een advertentie in een krant geplaatst : "tuinman gezocht". Niet voor de tuin, oh neen,... niet daarvoor. Al jaren onderhoudt ze immers de tuin zèlf. Het is haar enige bezigheid. Maar ze wil nu eindelijk iemand rond zich. Een tuinman die haar niet alleen helpt in de tuin, maar die ook bij haar binnen komt. Met wie ze een gesprek kan voeren. Iemand die naar haar luistert. Die haar antwoordt. Eindelijk gezelschap
(een stilte)

Ron : *(wijst dan uiteindelijk naar zijn mond en stoot een paar geluiden uit)*

Lilly : Ja, dat is het 'm juist. Haar ontgoocheling is groot. Die tuinman is... stom... en ze is zelfs ontzettend bang van hem.
(een stilte)

Ron : *(kijkt Lilly verontschuldigend aan)*

Lilly : En jij zou daar model voor staan, Ron.

Ron : *(glimlacht trots, knikt "ja")*

Lilly : Ik weet nog niet wát het precies gaat worden, maar ik heb nu tenminste toch al een begin... *(pauze)* ... en dat heb ik aan jou te danken

Ron : *(kijkt weer om naar de foto van Walter. Hij denkt na. Dan neemt hij de blocnote en schrijft een woord.)*

Ron : *(reikt haar blocnote aan)*

- Lilly : *(leest) "Hoe?" (kijkt hem aan)*
- Ron : *(wijst naar de foto)*
- Lilly : Oh, je wil weten hoe Walter gestorven is?
- Ron : *("ja")*
- Lilly : Oh... euh... *(ongemakkelijk, buigt haar hoofd)* Daar... vertel ik liever niet over.
- Ron : *(kijkt haar scherp aan) (opnieuw kijkt hij naar de foto)*
- Lilly : *(merkt dit op en begint plots over wat anders)* Waar ik wel mee zit is : mijn lezerspubliek en vooral mijn uitgever verwachten uiteraard een nieuwe misdaadroman. Zo is mijn contract trouwens ook... maar... Ik zie niet onmiddellijk in dit verhaal over eenzaamheid een misdaad. *(pauze, ze staart voor zich uit)* Veel liever zou ik iets gans anders willen schrijven... *(kijkt Ron aan)* Eindelijk eens iets over mezelf...
(een stilte)
- Lilly : Kijk Ron, Ik wil alleen eerlijk en open met je zijn. Ik gebruik je alleen maar. En ik ben heus niet van plan om je langer te gebruiken als nodig is. Je blijft voorlopig als tuinman en ik zal jou ondertussen observeren... *(pauze)* Van zodra ik klaar ben met het manuscript kan je niet langer blijven.
- Ron : *(zijn glimlach verdwijnt meteen door deze plotse onthulling. Hij kijkt haar onbegrijpend aan)*
- Lilly : *(koel)* Dan zal ik je niet langer kunnen gebruiken... Niet al model voor mijn verhaal... en ook niet als tuinman.
- Ron : *(fronst z'n wenkbrauwen, kijkt haar scherp aan)*
- Lilly : *(verveeld)* In godsnaam, Ron, en vraag me met je ogen nu niet waarom.
- Lilly : *(opent Laptop)*Gedachten of plotse invallen noteer ik onmiddellijk op mijn laptop om die later te gebruiken in mijn verhaal. Snap je?
- Ron : *(schijnt het helemaal niet te snappen, staat recht, komt bij Lilly aan bureau. Kijkt naar de laptop)*
- Lilly : Zie je?
- Ron : *(wekt de indruk dat hij zoiets no nooit gezien heeft)*

- Lilly : Misschien kan ik maar meteen beginnen. Oh ja... Maar ik zou wel graag eerst een paar gegevens willen. *(gaat naar tafeltje, neemt er blocnote en stylo)* Hier. *(weer bij hem, reikt hem blocnote en stylo aan)* Je kunt naar het tuinhuisje gaan en daar rustig wat over jezelf schrijven...
- Ron : *(kijkt haar met open mond en grote ogen aan)*
(knikt "ja", maar zeker niet overtuigend)
- Lilly : Je noteert wanneer je geboren bent... waar... Wat over je jeugd... en waar je nu woont... *(pauze)* ... waar woon je precies?
- Ron : *(buigt beschaamd zijn hoofd, haalt schouders op)*
- Lilly : Dat zou ik wel graag willen weten.
- Ron : *(neemt uiteindelijk blocnote en schrijft, toont het aan Lilly)*
- Lilly : *(leest)* Station... *(kijkt hem aan)* Je bedoelt... *(stil)* Je hebt geen thuis?
- Ron : *("neen")*
- Lilly : *(onder de indruk)* Oh... euh...
- Ron : *(gaat nu plots naar de tuindeur. Kijkt even naar de blocnote en stylo in z'n handen; keert zich nogmaals om, kijkt Lilly aan en gaat dan uiteindelijk de tuin in.)*
- Lilly : *(blijft hem even nastaren, gaat zitten en typt op de laptop)*
- Stem Lily: Ik heb vandaag een vreemde man ontmoet. Ron Borloo. Is hij het die mijn eenzaamheid, mijn angst moet verdrijven? God neen... kon er toch niemand anders komen? Wat moet ik in 's hemelsnaam met een schooier? Wat kan ik aanvangen met ... een stomme? Hoe kan ik in godsnaam met deze ellendeling opboksen tegen datgene wat me zolang kwelt? Ik wilde... *(maar stopt)* ... iemand anders... *(kijkt naar de tuindeur)* Maar deze hier... Ik kan alleen maar met minachting over hem praten... En toch is dit specimen, dit zielig creatuur een ogenblik van belang. Een nieuw hoofdpersonage. En tot zolang zal ik zijn aanwezigheid moeten dulden. Ik moet komedie spelen en vriendelijk zijn. Misschien zal ik me zelfs medelijdend moeten opstellen. Het zal niet gemakkelijk zijn. Me anders voordoen, m'n gevoelens omwoelen heb ik nooit gekund. Even doorbijten

dus. Wat verlang ik nu reeds naar de dag dat ik hem weg kan sturen. Ron Borloo... welk verhaal brengt hij me?

BLACK-OUT

DERDE TAFEREEL

(Het blijft een ogenblik donker op de scène. Men hoort de stem van Lilly op band, alsof het de laptop is.)

Lilly's stem : Ron heeft wat over zichzelf neergeschreven. Hij komt uit een armzalige buurt. Een wijk vol krotwoningen waar haveloze sukkelaars samen hokken. Hij heeft zijn ouders nooit gekend. Ooit heeft hij als kind van een buurtwerker, die zich over hem ontfermde leren lezen en schrijven. Toen hij achttien was had hij een zwaar ongeval waarbij hij zijn spraak verloor. Eigenaardig genoeg schrijft hij hier verder niets over. Sinds een paar maanden is hij op de dool. In een achtergelaten krant in het station las hij mijn aankondiging. Hij is nu een week hier. Eigenlijk weet ik bitter weinig over hem. Hij laat amper iets los. Rondom zich schijnt hij halsstarrig en doelbewust een sluier van geheimzinnigheid te weven. God, wat heb ik toch over mijn hoofd gehaald door zoiets binnen te halen. Ik wil eigenlijk dat boek niet meer schrijven. Ik kan het niet... Die mysterieuze figuur werkt me zodanig op de zenuwen dat ik soms het huis uitvlucht. Mijn zenuwen zouden het kunnen begeven... zoals vroeger ooit is gebeurd... en ik vrees dat ik dan niet meer kan instaan voor mezelf...

(ze klap de pc toe en gaat weg. De scène is een ogenblik leeg. Dan zien we Ron aan de tuindeur verschijnen. Hij gluurde naar binnen. Vervolgens opent hij de deur en komt binnen. Glimlacht. Gaat naar laptop en zet deze aan)

Lilly's stem : "... zijn laatste dagen zijn geteld. Er zit me niets anders op dat me van hem te ontdoen..." *(Bij deze woorden schrikt Ron)*

Lilly's stem : "Wie geeft er iets om deze armoezaaiër. Is het niet de beste

oplossing dat hij voorgoed verdwijnt? Voor hem zelf? Voor mij? Voor iedereen... Hem langer hier houden kan ik niet. Wil ik niet. Maar uit zichzelf zal hij nooit gaan. Hem doorsturen? Koppig en vastberaden als hij is, komt hij vast terug. Neen, de enige uitweg is hem uit de weg te ruimen. Want hij is niets... helemaal niets... En niets als hij is zal hij verdwijnen in het niets..." (*Een stilte. . Ron zet de pc af. Hij zet zich verbouwereerd neer aan bureau. Staart een ogenblik voor zich uit. Hij kijkt naar de boeken. Naar de foto. Dan plots begint hij al de laden van de bureau open te trekken en zoekt... Tot hij opgeschrikt in een lade blijft kijken. Dan haalt hij het voorwerp eruit. Het is ... een pistool... Eensklaps gaat de voordeur open en Lilly verschijnt. Vliegensvlug duwt Ron de lade dicht en stopt hij het pistool in zijn zak*)

- Lilly : Zeg hela, wat doe jij aan mijn bureau?!
- Ron : (*staat recht, kijkt haar recht in de ogen*)
- Lilly : (*zeker niet vriendelijk tegen hem*) Daar heb jij helemaal geen zaken!
- Ron : (*blijft onbeweeglijk staan*)
- Lilly : (*bij hem*) Wat is er?
- Ron : (*geen reactie, blijft haar recht in de ogen kijken*)
- Lilly : (*wordt nerveus door zijn indringende blik*) Luister, ik heb je totnogtoe enigszins vertrouwd, Ron, maar als je zo begint dan zal ik mij verplicht voelen het huis af te sluiten als ik even weg ben.(*een stilte*)
- Lilly : We hadden toch afgesproken dat je hier niet zou komen!
- Ron : (*knikt langzaam*)
- Lilly : Jij hoort enkel te doen wat ik je zeg. Versta je!
- Ron : (*buigt zijn hoofd*)
- Lilly : Hier hoef je niets te zoeken. Jouw plaats is in de tuin .
(*een stilte*)
- Lilly : Alleen als ik je roep mag je hier een stap binnen zetten. Knoop dat goed in je oren.

- Lilly : Wat zocht je hier eigenlijk?
- Ron : *(haalt zijn schouders op)*
- Lilly : Wat deed je hier ?
- Lilly : Zo. Dat ook al. *(neemt recorder)* En blijkbaar hier ook aan geprutst.
- Ron : *(steekt hand in z'n zak waar pistool zit)*
- Lilly : *(merkt dit meteen argwanend)* Wat is er?
- Ron : *(staat er nu ongemakkelijk bij)*
- Lilly : Jij hebt iets in je zak gestopt...
- Ron : *("neen")*
- Lilly : Tochwel! Denk je dat ik je niet door heb. Laat zien! Wat heb je daar?
- Ron : *(wordt zenuwachtiger)*
- Lilly : *(kijkt naar de laden van bureau)* Je hebt wat in je zak gestopt dat je eerst uit mijn lade hebt gegapt.
- Ron : *("neen")*
- Lilly : Ik vind het wel. *(begint een paar laden open te trekken, ziet dan dat haar pistool weg is.)* Het pistool! *(kijkt opgeschrikt naar hem, komt dan naar hem toe)*
- Ron : *(deinst achteruit)*
- Lilly : Jij schoft! Jij hebt mijn pistool!
- Ron : *(haalt dan de pistool uit z'n zak)*
- Lilly : *(reikt hem haar open hand)* Geef hier, Ron...
- Ron : *(hij kijkt naar het wapen en doet dan teken waarbij hij zeggen wil "die dient om mij te vermoorden")*
- Lilly : Ik begrijp je niet.
- Ron : *(herhaalt zijn handeling. Wijst naar Lilly, dan naar zichzelf om vervolgens het veelbetekenend gebaar aan z'n keel te maken)*
- Lilly : *(nerveus)* Wat bedoel je nu eigenlijk?
(een ijzige stilte)
- Ron : *(herhaalt dan weer z'n handeling)*
- Lilly : Oh, ... je denkt dat ik je wil vermoorden?
- Ron : *(staart haar nu onbeweeglijk aan)*
- Lilly : Denk je dat echt?

- Ron : (*“ja”*)
- Lilly : Neen toch! Hoe kom je daarbij?
- Ron : (*wijst naar de pc*)
- Lilly : Wat?
- Lilly : Dat heeft helemaal niets te betekenen, Ron.
- Ron : (*kijkt haar ongelovig aan*)
- Lilly : Dat is gewoonweg het verhaal voor mijn boek. Ik heb je toch uitgelegd hoe ik tewerk ga. Dit zijn alleen maar losse gedachten.
- Ron : (*maakt haar attent op het wapen*)
- Lilly : Euh... dat pistool heeft er niets mee te maken. Ligt hier al jaren.. Dat was nog van mijn man.
- Ron : (*“neen”. Weer maakt hij het gebaar dat zij hem wilt vermoorden*)
- Lilly : Maar in 's hemelsnaam! Zet dat nu toch uit je hoofd!
- Ron : (*kijkt haar heel ernstig aan*)
- Lilly : (*wordt steeds nerveuzer*) Verdomme hou nu op! (*streng gebiedend*) Geef me dat pistool! En vlug! Ik krijg zo stilaan genoeg van je!
- Ron : (*bekijkt nogmaals het wapen*)
- Lilly : Hij is niet eens geladen!
- Ron : (*“ja”*)
- Lilly : Maar neen!
- Ron : (*vastberaden “ja”*)
- Ron : (*gaat nu in de openstaande tuindeur-opening staan. Richt het pistool naar buiten*)
- Lilly : (*gilt paniekerig*) Doe dat niet !!!
- Ron : (*kijkt om naar Lilly terwijl hij het wapen nog steeds naar buiten richt*)
- Lilly : Stop daarmee!
- Ron : (*kijkt weer naar buiten, haalt trekker over en er gaat een schot af*)

(*Onmiddellijk gevolgd door een ijzige stilte. Beiden blijven een ogenblik onbeweeglijk staan.*)

- Lilly : *(ongemakkelijk)* Ron... ik wist niet dat ie geladen was. Echt niet...
- Ron : *(laat dan het wapen zakken naast zijn lichaam, blijft naar buiten kijken)*
- Lilly : Dan... heb jij het geladen!
- Ron : *(keert zich met een ruk om, schudt heftig "neen")*
- Lilly : Waarom heb je dat gedaan?
- Ron : *(doet teken dat het er vast van overtuigd is dat zij hem geladen heeft)*
- Ron : *(wijst weer naar haar)*
- Lilly : Ik wil je hier niet langer! Jij bent voor geen haar te vertrouwen. Jij bent een vieze, vuile, gevaarlijke....
(maar stopt) Trap het af !
(een stilte)
- Lilly : Jij moet hier weg...
- Ron : *(kijkt weer naar wapen, toont met z'n vingers "vijf")*
- Lilly : Bedoel je... dat er nog vijf kogels...
- Ron : *("ja")*
- Lilly : *(dubbelzinnig)* Jij moet hier weg voor het te laat is, Ron...
- Ron : *(kijkt haar argwanend en onbegrijpend aan)*
- Lilly : *(ze neemt nu vlug haar handtas, opent ze en haalt er een geldbeugel uit)* Ik zal je betalen.
Hier..250 €, voor een hele week. Geef nu dat pistol terug en trap het af.
- Ron : *Ron gaat naar het bureau en schrijft iets op papier en geeft het aan Lilly. Lilly leest en Ron gaat weg.*
- Lilly : Ik hou van jou !
Dat mag niet Ron, dat kan niet!

DOEK

VIERDE TAFEREEL

's Anderendaags. Omstreeks negen uur in de avond.

(Lilly zit in de zetel. Ze staart roerloos voor zich uit. Zit te mijmeren. Er wordt gebeld. Ze schrikt op. Wacht een ogenblik. Er wordt opnieuw gebeld. Uiteindelijk staat ze recht, gaat naar de deur en opent ze. Het is Ron. Hij is nu heel deftig gekleed. Heeft een fraai nieuw kostuum aan. Hij houdt zijn ene hand achter z'n rug.

Lilly schrikt bij het zien van Ron)

- Lilly : Jij?!
- Ron : *(glimlacht vriendelijk. Knipoogt)*
- Lilly : Maar... wat kom jij hier nog doen?!
- Ron : *(vanachter zijn rug haalt hij nu een bloementuil te voorschijn en reikt deze Lilly aan)*
- Lilly : Voor mij?
- Ron : *(knikt glimlachend "ja")*
- Lilly : *(neemt bloementuil aan) Euh... dank je...
(een stilte. Ze blijven beiden wat onwennig tegenover elkaar staan)*
- Lilly : *(ongemakkelijk) (kijkt naar de bloemen) ...
Van een verrassing gesproken..... maar kom toch binnen.*
- Ron : *(glimlacht opgelucht en komt een paar passen naar binnen)*
- Lilly : *(blijft nog in de deuropening staan. Kijkt hem aan.) Je ziet er netjes uit.*
- Ron : *(fier als een pauw schikt hij zijn vest)*
- Lilly : Je lijkt wel iemand anders.
- Ron : *(schikt nu ook zijn das)*
- Lilly : Het staat je goed.
- Ron : *(wrijft over zijn haar)*
- Lilly : Ja, en je haar ligt ook goed.

(een stilte. Lilly beseft het nu stilaan. Ze kijkt nogmaals naar de bloementuil; dan fixeert ze Ron)

Lilly : *(Vastberaden:) Goed. (doet nu pas deur dicht en komt binnen) Ik zal ze meteen in een vaas zetten. (kijkt rond en ziet vaas staan) Ha, hier... (legt de bloemen op tafel, neemt vaas, vult ze met water en stopt de bloemen erin) Zo... (gaat vaas op bureau zetten. Vriendelijk:) Ze zijn echt prachtig. En ze ruiken heerlijk. Bedankt.*

(Weer een stilte. Ze kijken elkaar aan. Opnieuw staan ze er een ogenblik onwennig bij)

Lilly : *(moeilijk) Euh... Ron... om te beginnen... Ik moet je dit zeggen: wat er gisteren gebeurd is...*

Ron : *(Onderbreekt haar door z'n vinger aan z'n mond te plaatsen en "Sst" te prevelen)*

Lilly : *Ik ben je uitleg schuldig, Ron.*

Ron : *("neen")*

Lilly : *Tochwel. Er is zoveel dat jij niet weet... Dat je niet eens vermoedt. Eigenlijk zou ik je nu meteen weer weg moeten sturen. Dat zou in feite nog het beste zijn... voor ons beiden... (ze wordt stilaan nerveus)*

Ron : *(z'n glimlach verdwijnt. Knikt hoofdbuigend "ja") (een stilte)*

Lilly : *(neemt papiertje op bureau) Je briefje ligt hier nog... (korte pauze) Eerst wilde ik het verscheuren. Maar ik kon niet. Ik weet niet waarom, maar ik kon niet. Sinds gisteren ligt het hier nog steeds op dezelfde plaats. (pauze) Ik heb het dikwijls herlezen. Dat ene kleine zinnetje... (leest het weer, stil, voor zichzelf) "Ik hou van je"... (kijkt dan Ron aan)*

Ron : *(richt z'n hoofd op, kijkt haar vol verwachting aan)*

- Lilly : Meen je dat, Ron?
- Ron : *(knikt eerder beschaamd "ja")*
- Lilly : Dacht ik wel. *(legt papiertje weer op bureau)* En deze bloemen moeten dat onderstrepen.
- Ron : *(haalt uit zijn binnenzak een envelop. Reikt hem aan Lilly)*
- Lilly : *(verwonderd)* Wat is dat?
- Ron : *(bij haar. Neemt haar hand en stopt envelop erin)*
- Lilly : Jij zit wel vol verrassingen. *(opent de envelop, en haalt hieruit een foto)* Een foto...
- Ron : *(glimlacht en knikt opgetogen)*
- Lilly : Dank je vriendelijk... *(legt foto op briefje)*
(een stilte)
- Lilly : Wil je niet gaan zitten?
- Ron : *(knikt overtuigend "ja" en gaat meteen zitten. Hierbij weer zijn vest en das schikkend)*
- Lilly : *(kijkt hem aan, glimlacht moeizaam)* Ron toch... je schijnt je helemaal niet thuis te voelen in zo'n maatpak.
(een stilte)
- Lilly : *(kijkt hem recht in z'n ogen)* En nu?
- Ron : *(kijkt onbegrijpend)*
- Lilly : Ja, wat nu? Wat wil je eigenlijk van me?
Je houdt dus van me.
- Ron : *(kijkt haar nu meer dan ooit vol verwachting aan)*
- Lilly : Maar... dat mag je niet, Ron. *(pauze)* Neen, dat mag je niet. Zeker niet. *(pauze)* Je hoeft dus niet langer aan te dringen.
- Ron : *(zit er meteen ontgoocheld bij)*
- Lilly : Ik heb je eigenlijk zoveel te zeggen. Maar ik vrees dat je het nooit echt zult begrijpen.

(een lange stilte)

- Lilly : Ik weet met mezelf geen blijf meer, Ron. Dat is nu al geruime tijd zo. Ik kan me aan niets of niemand meer hechten. Ik kan niets of niemand meer aanvaarden. Net zoals bij jou.

Oorspronkelijk was het zoals ik je heb uitgelegd. Ik wilde een tuinman, maar eigenlijk was het een excuus om met iemand te kunnen praten...om de eenzaamheid te doorbreken. Dan wilde ik een boek schrijven met jou in de hoofdrol. Ik was er dan ook aan begonnen. Maar toen je hier een paar dagen was, kon ik niet meer. Een misdaad... een moord of iets dergelijks... Ik kon er geen half woord meer over schrijven, omdat ik... altijd ... Walter voor me zag. Oh neen, niet enkel zijn foto op m'n bureau. Ik zag hem levensecht. Z'n gezicht. Z'n vriendelijke lach. Z'n betoverende blik. Z'n veelbetekenende knipoogjes en naarmate ik verder schreef, kwam z'n gezicht dichterbij steeds dichterbij. Z'n ogen waarin ik zoveel tederheid en genegenheid kon lezen. Z'n ogen die me op ieder uur van de dag duidelijk maakten dat hij voor mij alleen leefde. Z'n ogen die oprechtheid uitstraalden. En soms, terwijl ik toch verder schreef, leek het wel alsof ik ook z'n hand voelde op mijn schouder. En dan ook z'n andere hand. Tot z'n beide handen, die me ooit hebben gestreeld, de mijne stevig omknelden. *(pauze)* De handen van die man. Ik was alles voor hem. En hij voor mij. Ik was zijn leven en hij was mijn leven. *(pauze)* ... *léven* ...

Ron : *(Zit haar roerloos aan te kijken. We zien ergens medelijden in z'n blik)*

Lilly : Ron, ik hield zielsveel van Walter , begrijp je?

Ron : *(knikt langzaam "ja")*

Lilly : Walter is niet zomaar gestorven.

Geen ziekte... geen ongeval... *(pauze; ze zet het dan van zich af)* God, kon het dat maar geweest zijn...

Lilly : Hij had zulke grootse plannen. Hij was industrieel. Zijn grootste project was Belgamo, een textielbedrijf. Daar zou hij directeur worden. In het begin was het een kleine KMO, maar het was uitgegroeid tot een belangrijke onderneming .. door zijn inzet. een man met een volle, niets aflatende inzet. Bikkellhard, dat wel, ook voor zichzelf, maar hij wist verdomd wat hij wilde . *(pauze)* Zo wilde hij ook... mij gelukkig zien. Dat zei hij me

telkens weer. En... hij wilde een kind... Ik wilde het ook...En toen... *(stopt. Kijkt Ron weer aan)* Niets meer toen... niets... *(ze krijgt het weer moeilijk. Ze wordt zenuwachtiger)*

Ron : *(legt plots z'n hand op haar hand)*

Lilly : *(trekt opgeschrikt haar hand weg)* Neen!

Lilly : Je houdt van me, schrijf je... *(keert zich om, nerveus, nu plots luider, bijna roepend)* Dat mag je niet! *(pauze)* Hoor je me! Dat mag je niet! Dat WIL ik niet!
(een stilte)

Lilly : *(stil)* Alleen Walter komt dat toe. Alleen hij.

(Ze komt nu langzaam naar de zetel toe waar Ron zit. Blijft achter hem staan. Kijkt een ogenblik van boven op hem neer)

Lilly : Je had gisteren gelijk... Ik wilde je vermoorden...

(een stilte)

Lilly : *(plots uitbarstend)* IK WILDE JE VERMOORDEN !!! Besef jij dat wel?!

(Het lijkt wel of ze stilaan over haar toeren geraakt. Ze gaat naar het bureau, trekt lade open, neemt er de pistool uit. De volgende zinnen roept ze luid)

Lilly : Hiermee wil ik het doen! Heel onverwachts. Ik was van plan je binnen te roepen! Jij zou daar zitten! Ik zou stiekem naar mijn bureau komen en dit nemen. *(toont pistool)* En dan een paar passen in jouw richting, Ron... achter je aan... sluipend naar mijn prooi...en... *(met gestrekte arm richt ze de pistool op zijn hoofd)* ... midden in je hersenpan...

(Hoe nerveuzer Lilly is geworden, des te kalmer blijft Ron er ondanks alles bij. Hij blijft voor zich uit kijken. Zit niet eens om naar Lilly)

Lilly : *(laat wapen zakken)* En dat wist je! Dat WIST je! Je had het ontdekt. Waarom ben je dan gekomen? Waarom?! Je komt toch zomaar niet naar iemand toe van wie je weet dat die een kogel door je hoofd zal jagen. Je had het evengoed kunnen meenemen. Jij wist wat ik met je van plan was, en toch leg jij het wapen schietensklaar voor het grijpen! Waarom doe je dat?! Om mij uit te dagen misschien?! Wie ben jij eigenlijk?!
Antwoord me! Niet knikken! Oh neen, da's veel te gemakkelijk!
Niet knikken! Want jij kunt praten! Jij kunt pràten!!!

(Lilly komt nu geleidelijk aan weer tot zichzelf)

Lilly : Ik...lijk wel gek hé... Gek... *(kijkt naar pistool, stil tot zichzelf:)*
Misschien ben ik dat ook...Gek... Gek door mijn eigen moordverhalen. Ik zie in alles een misdaad. *(pauze)*

(blijft nog een ogenblik met de pistool spelen. Dan stopt ze die uiteindelijk weer in de lade. Zet zich neer aan bureau. Neemt de foto van Walter)

Lilly : *(prevelt stil tot foto)* Hij alleen weet wie... Hij alleen... En dat geheim heeft hij meegenomen in z'n graf...

(een stilte. Ze zet de foto neer. Komt naar Ron toe.)

Lilly : Neem me niet kwalijk. Ik liet me even gaan. Het is weer over...
(zet zich neer in zetel) Ja, ik... euh... ik heb dat soms wel 'ns. Zo'n moment van opwelling. Het is de eenzaamheid. Die verdomde eenzaamheid en het onophoudelijke piekeren in m'n eentje. Je vraagt je waarschijnlijk wel af hoe het mogelijk is dat

iemand als ik eenzaam kan zijn. Tenslotte ben ik toch m'n leven lang in contact geweest met hopen mensen...via m'n succes en via Walter als industrieel... Nu ja, ik heb dit alles zelf in de hand gewerkt. Ik wilde voortdurend alleen zijn. Weg van alles en iedereen... en ik begon een muur rondom mij te bouwen...Alleen zijn op zichzelf is niets; maar men mag niet eenzaam worden, want dan begint het pas pijn te doen... "Je komt er wel bovenop"... Zo waren ze allemaal. Familie, vrienden, kennissen, burens, collega's en noem maar op... Maar ik wilde niemand meer zien. Niemand! Eén voor één heb ik ze de deur gewezen. Eén voor één. In mijn ogen, blind van verdriet, leken het wel gieren met scherpe, alles grijpende klauwen, alleen maar omdat ze niet eens meenden wat ze zegden. En ik sloot me op...

(een lange stilte)

Lilly : Iemand stelde me ooit voor om eens een psychiater te raadplegen.

(een stilte)

Ron : *(komt met z'n glas naar haar toe)*

Lilly : Dat zal jij ook wel denken.

Ron : *(kijkt haar diep in haar ogen)*

Lilly : Jij denkt ook dat ik een psychiater nodig heb, is het niet?

Ron : *(glimlacht vriendelijk)*

Lilly : *(kijkt hem scherp aan)* Gek, soms heb ik het gevoel dat jij...

(maar stopt)

Ron : *(z'n glimlach verdwijnt en maakt plaats voor een argwanende blik)*

Lilly : Laat maar.

(een stilte)

Lilly : Wat een eigenaardige avond is dit toch. Iemand brengt

Bloemen en egt dat hij van je houdt. Hij houdt van jou maar jij niet van hem... Zeker niet.....

(een stilte)

- Ron : *(zet z'n glas neer. Kijkt een ogenblik om naar de stereo-Installatie. Denkt na. Gaat er dan vastberaden naartoe.)*
- Lilly : Wat ga je doen?
- Ron : *(bekijkt de stereo-installatie)*
- Lilly : Jij gaat toch niet?...
- Ron : *(kijkt om naar Lilly. Knikt "ja" Zoekt een CD uit en legt deze op))*
- Lilly : *(toch onverschillig)* Nu ja... er hoort nog muziek bij ook. Bloemen... een foto... een briefje... volle maan...

(Er begint zachte meeslepende muziek te spelen)

- Ron : *(komt langzaam naar Lilly toe en nodigt haar vriendelijk uit ten dans)*
- Lilly : Wat?!
- Ron : *(knikt glimlachend)*
- Lilly : *(aarzelt eerste even, en dan:)* Waarom eigenlijk niet? Maar ik weet niet of ik nog kàn dansen. Het is al zolang geleden.
- Ron : *(doet teken dat hij het eigenlijk ook niet eens kan)*
- Lilly : Nu... euh... dat zal wat worden...

(En beiden beginnen te dansen. Doch ze zijn nog maar amper bezig of Lilly houdt op. Ze maakt zich van hem los.)

- Lilly : Néén! Stop dat! *(gaat vlug naar de cd-speler. Zet deze af)*
- Ron : *(blijft haar een ogenblik onbegrijpend aankijken)*
- Lilly : Jij...(in de war, voelt haar hoofd) Jij brengt me totaal van streek.
(een stilte)
- Lilly : *(plots luider:)* WANT JIJ MAAKT ME GEK !!!
(een ijzige stilte)(weer voelt ze haar hoofd)

Lilly : Jouw stilzwijgen... *(pauze)* Ga weg! Laat me alleen. Ik walg van je... Keer terug van waar je komt of kruip in de goot maar blijf verdomme niet langer in mijn huis. Ik wil met rust gelaten worden!!!

(ze zet zich neer aan haar bureau. Kijkt naar foto)

Lilly : Walter zou je er al lang uitgegoid hebben... desnoods met geweld.

Ron : *(wijst naar de foto)*

Lilly : Wil je weten hoé hij precies is gestorven?

Ron : *(“ja”)*

Lilly : *(kijkt Ron recht in z'n ogen)* Hij werd... vermoord...

Ron : *(kijkt erg verwonderd)*

Lilly : *(voor zich uit starend)* Toen ik op een avond thuis kwam vond ik hem. Daar in de zetel. Iemand had hem neergeschoten. Eén enkele kogel... achteraan in z'n hoofd... van dichtbij... Men heeft de dader nooit gevonden. Men denkt dat het één van onze kennissen moet geweest zijn. Of misschien wel een familielid. In ieder geval iemand die Walter kende. Er waren immers nergens sporen van een inbraak. Vijanden hadden we niet... althans toch niet dat ik weet... *(pauze)* Ik had me vast voorgenomen ooit zelf de dader te vinden. En ik zou me wreken. Met zulke dingen was ik haast iedere dag bezig als ik een boek schreef... Moord... vergelding... wraak... Op de duur was het zelfs een obsessie geworden. Dat is het nog ... Nu meer dan ooit. *(pauze)* Maar binnenin bleef het onophoudelijk om wraak schreeuwen. Het heeft zich diep in mij geworteld. En ik weet dat het me nooit zal loslaten zolang ik dat verlossend schot niet kan afvuren... Desnoods iemand anders... als een martelaar. Zover is het gekomen. *(pauze)* toen ik dan aan het boek over jou bezig was, Ron.... jij zou die martelaar worden. niemand zou jou toch missen... en ik zou eindelijk tot rust komen. Je was een gemakkelijke prooi. *(pauze)* Ik zou je

begraven in de tuin. Ik zou je die dag de opdracht gegeven hebben een diepe kuil te graven... *(kijkt naar hem)* ... jouw eigen graf... Nietsvermoedend...*(pauze)* Net zoals Walter niets vermoedend z'n eigen graf groef door z'n moordenaar binnen te laten.

(een stilte)

Ron : *(ondanks deze onthulling blijft hij rustig, neemt z'n glas en drinkt)*

Lilly : Zo, nu weet je alles. Ga nu. Voorgoed.

(een stilte)

Lilly : *(neemt papiertje en foto van Ron, reikt het hem aan)* Hier, neem dit mee.

Ron : *(“neen”)*

Lilly : Tochwel. Ik wil dit niet langer. *(staat recht, komt bij Ron en stopt papiertje en foto in z'n zak)*

Ron : *(wil het weer uit z'n zak halen)*

Lilly : *(vlug)* Laat dat.

Ron : *(stopt papiertje en foto dan weer in z'n zak. Wijst naar de bloemen)*

Lilly : Die wil ik hier wel houden. Als herinnering.

Ron : *(begint nu te glimlachen)*

Lilly : *(kijkt verwonderd)* Waarom lach je nu? Dat is toch helemaal niet om mee te lachen.

Ron : *(blijft verder glimlachen)*

Lilly : Je beseft het niet eens.

Ron : *(langzaam verandert zijn eerder vriendelijke lach in een grijnslach)*

Lilly : *(wordt nu stilaan weer nerveus)* En ga nu!

Ron : *(blijft grijnslachen)*

Lilly : Verdomme, hou daarmee op! Stop daarmee !

Ron : *(uiteindelijk gaat hij langzaam, uitdagend rustig naar de deur.*

Opent ze. Keert zich nogmaals om zegt dan duidelijk verstaanbaar:) Goed.

(een plotse stilte)

Lilly : *(onthutst)* Wàt?!

Ron : *(uitdagend)* Ja Lilly, je had gelijk daarnet. Ik kàn praten...
(pauze, kijkt haar recht in de ogen) En ik kom terug... *(gaat weg, doet de deur achter zich dicht. Lilly zakt verbijsterd in de zetel)*

BLACK-OUT

TWEEDE BEDRIJF

's Anderendaags in de namiddag.

De scène blijft een ogenblik leeg. Plots zien we Ron aan de gesloten tuindeur verschijnen. Hij gluurt geheimzinnig naar binnen. Rammelt aan de deur. Deze is vast. Dan neemt hij een sleutel uit z'n zak en opent de deur. Komt binnen. Doet deur achter zich dicht en draait ze weer op slot. Hij kijkt rond. Gaat naar bar. Neemt er fles en glas. Schenkt zich in. Drinkt het glas in één teug leeg. Vervolgens gaat hij rustig, handen in broekzakken, naar het boekenrek. Bekijkt de boeken. Neemt een boek. Kijkt naar de titel. Bladert erin. Zet zich neer aan bureau. Begint rustig te lezen. Na een poosje gaat de voordeur open en Lilly komt binnen. Ze heeft boodschappen gedaan en heeft een grote papieren zak met voedingswaren bij zich. Doet deur achter zich dicht en gaat onmiddellijk over naar de keukentafel. Hierbij merkt ze niet eens Ron aan het bureau die haar rustig gadeslaat. Ze zet de zak neer op tafel. Blaast. Keert zich om en pas nu bemerkt ze Ron. Ze gilt luid.

- Ron : *(kalm)* Sst...
- Lilly : Wat... wat kom jij hier doen?!
- Ron : Je bezoeken.
- Lilly : Hoe ben je hier binnen geraakt?
- Ron : Langs de tuindeur.
- Lilly : *(kijkt vluchtig naar de tuindeur)* Ik had die op slot gedaan.
- Ron : Klopt... maar ik heb een sleutel.
- Lilly : Een sleutel?
- Ron : Ik heb er een laten bijmaken.
- Lilly : Je bedoelt dus dat je hier zomaar in en uit kunt?!
- Ron : Precies.

- Lilly : *(naar voordeur, zet deze open)* Maak dat je wegkomt!
- Ron : Dat is precies zoals een goeie week geleden.
- Lilly : Geef me eerst die sleutel en en trap het dan onmiddellijk af!
Ik méén het!
Wie ben jij eigenlijk? En wat kom je hier in 's hemelsnaam zoeken?
- Lilly : En waarom deed je amlsof je niet kon praten?
- Ron : Zoveel vragen ineens. Moet ik die allemaal beantwoorden?
- Lilly : Natuurlijk. Je weet best dat je mij heel wat uitleg schuldig bent.
- Ron : Weet ik zeker. En ik zàl je alles uitleggen ook.
- Lilly : Ik vertrouw je niet.
- Ron : *(eerder vriendelijk)* Kom nu, Lilly... je hoeft echt niet bang te zijn.
Ik zweer je, er zal je heus niks gebeuren.
- Lilly : Weet ik nog zo niet.
- Ron : Dit bezoek is voor jou van groot belang.
- Lilly : Wat bedoel je daarmee?
- Ron : Het zou een keerpunt in je leven kunnen zijn.
- Lilly : Oh, ik snap het al. Kom jij me weer jouw liefde verklaren? Of ga je me nu zelfs ten huwelijk vragen?
- Ron : Dat zou ik eigenlijk wel willen. *(pauze)* Lilly, ik meende het wat ik op dat briefje schreef. Ik meende het met die bloemen en die foto..
- Lilly : *(roept)* En ik méén het als ik je zeg dat ik niet gediend ben van jouw avances. Begrepen!
- Ron : Dat is me wel duidelijk geworden, ja daar heb ik me gisteravond al bij neergelegd.
- Ron : *(begint rustig rond te lopen)* Twee jaar geleden... Dag : op donderdag 25 april rond 10 uur 's avonds... *(pauze, keert zich om, bekijkt Lilly)* Nog niets?
- Lilly : *(men ziet stilaan reactie bij haar)*
(ongemakkelijk) Ga verder.
- Ron : *(begint opnieuw rond te lopen)*

Ik belde aan. Cordier, uw man, deed open. Hij was stomverbaasd me te zien. Hij wilde me er meteen uit. Maar ik wilde hem koste wat kost iets zeggen....

Lilly : *(verbijsterd)* Jij...

Ron : Echt Lilly, ik herhaal het nogmaals: er zal je niks gebeuren. Trouwens, neem gerust je pistool en schiet maar als ik te ver ga.

Lilly : Het pistool ... *(kijkt plots naar bureau)* Ligt die er nog? ... Jij zat aan het bureau...

Ron : Ik heb geen enkele schuif geopend...

Ron : Kijk maar.

Lilly : Of heb je er de kogels uitgehaald?

Ron : Wees niet zo achterdochtig.

Lilly : Achterdochtig? Jij speelt verdomme een lelijk spel met me en dan zou ik me op m'n gemak moeten voelen? *(onderzoekt pistool)*

Ron : *(rustig)* Zitten de kogels er nog in? Hou me maar onder schot, als dat je een veilig gevoel geeft.

Lilly : *(richt pistool op hem)* Jij blijft daar staan en zeg wat je te zeggen hebt. Jij hebt dus die bewust avond Walter gezien...

Ron : Niet alleen gezien, maar ... *(pauze)* Lilly *(pauze)* Hier staat de moordenaar van je man.

Lilly : *(schrikt, gilt)* Néén!!!

Ron : *(knikt)* Tochwel.

Lilly : *(als aan de grond genageld)* Dus... *(maar kan niet verder)*

Ron : Dus... je hebt de moordenaar gevonden.

(een gespannen stilte)

Lilly : Vertel. Ik wil het weten. Ik wil alles weten.

Ron : Ik werkte bij Belgamo. Ik was er ook ombudsman.

En er waren heel wat klachten, geloof me. *(pauze)* Heb jij ooit een bezoek gebracht aan Belgamo? *(geen reactie van Lilly)*

Heb jij ooit één van die werknemers gesproken? *(pauze)* Neen, zal wel niet.

God ja, ik weet wel dat van een arbeider verwacht wordt dat ie

z'n werk naar behoren doet, maar er zijn normen. Die normen probeerde ik samen met de directie en meer bepaald met Cordier uit te praten. De machines stonden op een veel te hoog tempo geprogrammeerd. De veiligheid was ook maar zus en zo. Investeren deed men alleen in dingen die van buitenaf zichtbaar waren, want het prestige van Belgamo moest hoog gehouden worden. De reclame... het sponsoren van voetbal – en wiielerploegen en noem maar op... Maar BINNENIN de fabriek: één grote slavernij. Ik werd op straat gezet omdat ik te dikwijls bij de directie kwam aankloppen met voorstellen, met klachten... met compromissen... En door wie denkt je dat ik ontslagen werd? *(pauze, wijst dan naar de foto)* Door hem...

(een lange stilte. Lilly laat pistool zakken)

- Lilly : En daarvoor heb je hem vermoord?
- Ron : Niemand anders was verantwoordelijk.
- Lilly : *(stil, voor zich uit starend)* Hij was een goed echtgenoot.
- Ron : *(koel)* Kan best.
- Lilly : *(kijkt hem weer aan)* En verder?
- Ron : Ik vond geen ander werk. Met m'n stempelgeld kwamen we niet toe. Ook m'n vrouw verloor wegens faillissement haar baan en we hadden net gebouwd. Een paar maanden nadien las ik dat ze onderhoudsmensen nodig had bij Belgamo. Ik waagde m'n kans. Ik wilde absoluut weer aan het werk. Ik had een gesprek met Cordier. Hij weest me onmiddellijk de deur. Koudweg.
- Lilly : En die avond ben je hem komen vermoorden.
- Ron : Neen, dat was een tijd nadien. *(pauze)* We konden het huis niet meer afbetalen. Het werd verkocht. En ik begon te drinken. Het werd erger en erger. M'n vrouw liet me uiteindelijk ook in de steek en ik raakte steeds meer verbitterd. Ik heb geprobeerd zelfmoord te plegen. Ik werd wakker in het ziekenhuis. Ik raakte op de dool en verzeilde uiteindelijk in een kraakpand... *(pauze)* Daar verlies je ieder greintje gevoel, het minste beetje respect voor iemand anders. Je moet er van dag op dag leven. En altijd

maar opnieuw moest ik aan vroeger denken: hoe het was met mijn vrouw... mijn thuis... en steeds weer zag ik Cordier voor mijn ogen. *(pauze)* Ik raakte aan een pistool en kwam naar hier nadat ik me eerst moed had ingedronken. Cordier luisterde niet eens naar me. Hij zat daar in de zetel. En dan op zijn eigen geniepige manier beledigde hij me en daagde me uit om me dan gewoonweg weg te sturen. "Goed" zei ik, even kalm en onbewogen als hij, en ik ging naar de deur. Daar draaide ik me om en schoot...

- Lilly : Je liet hem niet eens de kans om recht te staan en zich te verdedigen.
- Ron : Hij liet me niet eens de kans om opnieuw te beginnen.
(een stilte. Lilly gaat in de zetel zitten. Ze staart voor zich uit)
- Lilly : Waarom ben je dan weer naar hier gekomen?
- Ron : Uit wroeging.
- Lilly : Wroeging ?
- Ron : Ik dacht dat die wraak me eindelijk weer tot rust zou brengen. Maar dat was het niet. Integendeel... ik kon er niet mee leven. Toen heb ik een tweede maal zelfmoord willen plegen maar ze hebben me gevonden... te vroeg... een tijdlang verbleef ik in de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis. En daar klapte ik dicht. Ik zei geen woord meer. Familie heb ik niet. Ik had nu leren leven in volledig stilzwijgen. En net zoals jij bouwde ik een muur rondom me. M'n enige bezigheid bestond erin de krant te lezen. Haast ieder woord. Zo ook jouw aankondiging... Ik weet niet wat me toen bezielde, maar ik wilde koste wat kost hier komen werken. Toen jij de deur opende schrok ik... de weduwe van de man die ik koelbloedig had neergeschoten... Ik wilde wel wat zeggen, maar ik kon niet. Ik klapte gewoon weer dicht. Zwijgen... Dat zou mij het minst last berokkenen...
(een stilte)
- Lilly : Al die tijd heb jij komedie gespeeld.
- Ron : *(Knikt alleen maar)*
- Lilly : En ik die een boek over je wou schrijven.

- Ron : Eerlijk gezegd: dat vond ik wel fijn. Ik voelde me een ogenblik belangrijk. (*pauze, aarzelt*) En... echt... ik werd verliefd op je... (*een stilte*)
- Lilly : (*ongemakkelijk*) Verliefd? Dat kan niet... jij hebt geen greintje gevoel.
- Ron : En ik genoot van jouw medelijden die eerste dagen... Maar daarna schrok ik wel toen ik ontdekte dat je me wilde vermoorden.
- Lilly : (*kijkt op naar hem*) En wat denk je dat er nu moet gebeuren?
- Ron : (*gaat rustig aan tuindeur staan, kijkt naar buiten*) Ginds heb ik een put gegraven. Naast die berk.
- Lilly : Een put?
- Lilly : Hoe een put?
- Ron : (*keert zich om*) Ik wil dat je je plan uitvoert.
- Lilly : (*staat verwonderd recht*) Wàt?
- Ron : Ja. Je schiet me neer en begraaft me in die put.
- Lilly : (*onthutst*) Dat... meen je niet. Dat kùn je niet menen.
- Ron : Toch wel. (*pauze*) Weet je, ik geef geen zier meer om het leven, Lilly. Waar moet ik naartoe als ik hier wegga, denk je? Wààr?! Ik ben eigenlijk een clochard geworden! Ik heb ook een tijdlang in het station geslapen. Als 's morgens de eerste reizigers binnen kwamen moest je hun blikken gezien hebben: vol minachting en afgrijzen.
- Lilly : Dat heb jij jezelf aangedaan.
- Ron : Ja, dat heb ik. En daar ben ik me wel van bewust... (*pauze*) Lilly... toen ik hier was had ik eindelijk, na zo lange tijd, weer het gevoel een thuis te hebben. Ook al verbleef ik dan in dat piepkleine tuinhuisje, maar ik voelde me weer méns.
- Lilly : Jij wilde dus hier blijven?
- Ron : Ja.
- Lilly : Voorgoed?
- Ron : Ja.
- Lilly : (*kijkt hem aan*) En met me trouwen? (*even een stilte*)

- Ron : Een waanzinnig idee natuurlijk.
- Lilly : Zeker. (*buigt haar hoofd*)
- (*een stilte*)
- Ron : Lilly, kijk naar mij...
- Lilly : (*kijkt langzaam op naar hem*) Ga je toch nog een poging doen?
- Ron : Neen. Al wat ik nog wil is... doodgaan.
- (*een stilte*)
- Lilly : Dat zeg je zo maar.
- Ron : Ik ben er op voorbereid.
- Lilly : Jij weet niet wat je zegt.
- Ron : Toch wel. Heel goed zelfs. En jij moet het doen... Volgens jouw plan.
- Lilly : En denk je dat ik het zomaar zal kunnen?
- Ron : Je moet wel.
- Lilly : Oh ja?
- Ron : Je had het gisterenavond toch over wraak... Zo is het toch?
- Lilly : (*stil*) Ja...
- Lilly : Ik geloof niet dat ik het zal kunnen.
- Ron : Je moet.
- Lilly : Het idee dat ik...
- Ron : (*onderbreekt*) Je MOET zeg ik je!
Ik wil aan m'n leven voor eens en voor altijd een einde maken.
Ik heb er genoeg van. Genoèg! (*pauze*) En dan jij, Lilly... Jij wil je wreken...die kans heb je nu.
- (*een stilte*)
- Lilly : (*wordt zenuwachtiger*) Ga weg.
- Ron : Neen.
- Lilly : (*hijgend roepend*) Ga wèg!
- Ron : (*opgewonden, roept tegen haar in*) Dat is ook het enige wat jij kunt zeggen: "Ga weg!". Je zei het als ik hier aankwam. Je zei het als ik hier een voet in huis durfde te zetten. Je zei het gisteravond. Altijd maar die verdomde: "Ga weg! Ga weg! Ga weg!" deze maal ga ik níét weg! Jij zult nu eindelijk doen wat je zolang van plan bent.

- Lilly : *(luidkeels)* Néén!
- Ron : En toch zal je het doen!!!
- Lilly : *(overstuur)* Hou daar verdomme mee op!
- Ron : We moeten ermee doorgaan.
- Lilly : Wat ga je doen!
- Ron : *(komt meteen weer terug uit de kamer met een deken. Spreidt deken uit op de grond, naast de zetel. Hijgend:)* Wanneer het gebeurd is, rol je me hierin. Dat zal het je gemakkelijker maken om me naar de put te slepen.
- Lilly : *(veert recht)* In 's hemelsnaam, Ron... STOP daarmee!
- Ron : *(zet zich neer in de zetel)* In deze zetel zat Cordier. En in deze zetel was het toch dat je me hebben wou?

(de volgende replieken roepen ze tegen elkaar in, steeds vlugger en luider. Zo naar een climax toe) (muziek)

- Lilly : Jij bent gek geworden!
- Ron : Zo zat ie... Cordier... Recht voor zich uit kijkend.
- Lilly : Ik wil dit niet!
- Ron : Kom nu achter mij staan, Lilly Bergers.
- Lilly : Dat is geen oplossing!
- Ron : Je had het je zo toch voorgesteld?!
- Lilly : Ik heb me zovéél voorgesteld!
- Ron : Twee jaar lang heb jij op dit moment gewacht!
- Lilly : Maar jij bènt de moordenaar niet!
- Ron : Jawel! Misschien wel de lafste moordenaar uit jouw boeken!
- Lilly : Jij kunt het niet zijn!
- Ron : Jouw liefhebbende man heb ik afgeslacht!
- Lilly : Ik wil dit niet horen!
- Ron : Die model-echtgenoot leefde alleen voor jou!
- Lilly : Hou nu toch op!
- Ron : En dàt leven heb ik hem afgepakt!
- Lilly : Néén!
- Ron : Zodat ik ook jouw leven heb afgepakt!

Lilly : Zeg in godsnaam dat het een ongeluk was!
Ron : Dat was het niet. Ik heb precies midden op z'n achterhoofd gericht.
Lilly : En toch was het een ongeluk!
Ron : Zonder verpinken heb ik de trekker overgehaald.
Lilly : Je wist niet wat je deed!
Ron : Van heel dichtbij!
Lilly : Maar je wilde het niet!
Ron : En weg was ie!
Lilly : Neen, je wilde het niet, anders zou je nu geen wroeging hebben!
Ron : Weg om nooit meer terug te komen! Weg!
Lilly : Laten we alles vergeten!
Ron : Daar is het te laat voor.
Lilly : Ik zal je laten vluchten!
Ron : Ik wil alleen vluchten in de dood.
Lilly : Dat meen je niet! Je bent overstuur!
Ron : Ik heb me nog nooit zo goed gevoeld.
Lilly : Jij raaskalt!
Ron : Op de drempel van de dood... met m'n volle bewustzijn!
Lilly : In 's hemelsnaam hou nu op!
Ron : Eén enkel schot... dat was het einde van Cordier!
Lilly : Jij had gedronken!
Ron : Het einde van een varken!
Lilly : Zo mag je hem niet noemen!
Ron : Zijn hersens spatten uiteen!
Lilly : Zeg dat niet!
Ron : Door mij heeft hij opgehouden jou lief te hebben!
Lilly : Dwing me er niet toe!!
Ron : Door mij is heel jouw wereld ingestort!!!
Lilly : Hou je mond!!!
Ron : Door mij ben je in een diepe afgrond gestort!
Lilly : Stop dat!!!
Ron : Ten onder gegaan aan de eenzaamheid!
Lilly : Nog één woord!!!

Ron : Door mij... Door mij... DOOR MIJ!!!

(plotseling, vrij vlug, richt Lilly de pistool op z'n achterhoofd en schiet meteen van heel dichtbij. Onmiddellijk:)

BLACK-OUT

DERDE BEDRIJF

Ze zit aan haar bureau. Ze staart voor zich uit. Het is niet Lilly Bergers, maar Lydia Vermeulen – wel dezelfde actrice. Er wordt gebeld. Lydia gaat naar de deur en opent ze. Hij komt binnen... Het is niet Ron Borloo, maar John Van Daele – wel dezelfde acteur. Beiden zijn ze uiteraard anders gekleed.

- Lydia : Meneer Van Daele, komt u binnen.
- John : Dank je. *(komt binnen. Hij heeft een manuscript bij zich)*
- Lydia : *(doet deur dicht)* Ik had u niet meer verwacht.
- John : Neem me niet kwalijk, Lydia, maar ik werd opgehouden.
- Lydia : Kan gebeuren... Gaat u zitten.
- John : Even maar. *(zet zich neer)*
- Lydia : Iets drinken?
- John : Neen, dank je. Ik ben gehaast.
- Lydia : *(ontgoocheld)* Oh... euh... nu goed... *(zet zich neer)*
(even een stilte. John kijkt Lydia een ogenblik aan)
- John : *(toont het manuscript)* Lydia, wat betekent dit?
- Lydia : Het manuscript voor m'n nieuw boek. Heeft u het gelezen?
- John : Ja.
- Lydia : En?
- John : Welk verhaal is dit in 's hemelsnaam?
- Lydia : U heeft het gelezen...
- John : Ik wil een boek van Lydia Vermeulen. Dus een misdaadroman zoals men die van haar gewoon is.
- Lydia : Dit is eens wat anders...
- John : Lydia Vermeulen staat synoniem voor inspecteur Francis. In die reeks zijn er nu twaalf delen verschenen. Het zijn stuk voor stuk bestsellers.
- Lydia : Nu niet overdrijven.
- John : Je weet best dat jij de hoogste verkoops cijfers haalt.
- Lydia : Ja, jij als uitgever verdient daar wel een flinke stuiver aan.

- John : Jij soms niet?
- Lydia : Wat heb ik aan geld?
- John : Lydia, in ieder geval, dit kàn niet.
- Lydia : (*staat recht*) Goed, verscheur het dan.
- John : Verscheuren?! En waar blijft dan nummer dertien? Men zit er haast twee jaar op te wachten.
- John : Ik ben je uitgever en ik behartig jouw belangen.
- Lydia : Jouw éigen belangen...
- John : Zaken zijn zaken.
- Lydia : Jazeker.
- John : En een contract is contract. Er is zelfs geen ontknoping...
- Lydia : (*wendt zich af*) Het ging niet...
- John : (*kijkt haar scherp aan*) Wat bezielt jou eigenlijk, Lydia?
- Lydia : Niets.
- John : Tochwel... (*bladert in manuscript*) Je het het hier over een schrijfster. Ze is weduwe. Ze kwijnt weg in de eenzaamheid en laat een tuinman binnen.... hij kan niet praten.
- Lydia : Neen, John Van Daele... Maar heb jij dan niet eens gemerkt dat ik eigenlijk over mezelf schreef? IK ben die weduwe... (*woedend bij hem, ritst het manuscript uit z'n handen*)
- John : In heel die reeks begin je met een misdaad; daar rond alle mysterieuze verwickelingen die jij op zo'n sublieme manier weet uit te werken. Inspecteur Francis komt er bij te pas en ...
- Lydia : (*plots luid roepend*) Ik heb genoeg van die verdomde inspecteur Francis!
(*Gevolgd door een stilte*)
- John : (*zacht*) Lydia, ik denk dat je dringend aan rust toe bent.
- Lydia : Ik rust al twee jaar. Net zoals die Lilly Bergers in het boek... of ... (*bekijkt het manuscript*) ... beter gezegd: manuscript, want een boek zal het wel nooit worden.
(*een stilte*)
- John : Luister, Lydia, ik ben bereid het uit te geven als je het volledig herwerkt. Heel dit manuscript tracht je in hooguit twee hoofdstukken te krijgen. Tot Lilly Bergers die man neerschiet en

hem begraaft in haar tuin. En dan laat je inspecteur Francis aanrukken... O.K.?

Lydia : Neen.

John : Enfin Lydia, denk aan je imago!

(een stilte)

Lydia : *(zet zich neer)* Ik stop ermee, John.

John : Dat meen je niet.

Lydia : *(onderbreekt)* Ik meen het wèl! *(kijkt hem aan)* En ik noem je "John"... en niet "meneer Van Daele"...

John : *(verwonderd)* Doe maar.

Lydia : En weet je waarom? Omdat ik je eigenlijk al jaren "John" heb willen noemen.

John : Ik begrijp je niet.

Lydia : Oh neen, natuurlijk niet. Jij begrijpt zulke dingen niet. Jij hebt het veel te druk met je uitgeverij.

Waarom ben jij nooit getrouwd, John?

John : Nooit getrouwd? Euh... *(glimlacht)*

Lydia : Omdat je nooit zag wanneer een vrouw verliefd op je werd. Je had enkel oog voor je werk, voor je uitgeverij *(een stilte)*

John : Ja, misschien heb je wel gelijk. Mijn werk is inderdaad alles voor me. . En wie zou er op zo'n workaholic verliefd kunnen worden?

Lydia : Ik.

John : *(verwonderd)* Wat?

Lydia : Ja, John... al heel lang... Nog vóór Ronald stierf.

John : Je zegt zomaar wat.

(een stilte)

Lydia : Dat boek heb ik voor mezelf geschreven. Alleen voor mezelf. Net zoals Lilly's man, stierf mijn man zo'n twee jaar geleden...

(maar stopt)

John : Dat was een dom ongeluk...

Lydia : *(voor zich uit starend)* Hij struikelde op de keldertrap en viel naar beneden...

- John : Het wordt hoog tijd dat je je er overheen zet.
- Lydia : Ik had altijd gedroomd van een geslaagd huwelijk... gedroomd... De realiteit was helemaal anders. Jij weet niet dat ik in een hel leefde met Ronald. Hij had zijn avontuurtjes. Hij bleef soms dagen en nachten weg. Ondertussen schreef ik maar... en schreef... Na zijn dood zag ik welk een mislukking ons huwelijk was geweest . Toen creëerde ik Lilly Bergers,zoals ik het me destijds als jong meisje altijd had voorgesteld. Een huwelijk vol romantiek. Zo zag ik Lilly's huwelijk. Maar de man van haar leven stierf en ze kwam terecht in een immense leegte. Ik creëerde die tuinman omdat ik behoefte had om iemand rond mij te hebben iemand met wie ze kon praten.
- John : Geef toe, je hebt het wel ver gezocht.
- Lydia : Neen, John... niet ver gezocht. Toch niet als je àlles weet. Ik leefde in een leegte, in duisternis, omdat ik aan Ronald geen man meer had. Ik zocht iemand om eens m'n hart te kunnen uitstorten en ik botste op jou, John. We zijn zo dikwijls samen geweest: bij jou op je kantoor... op recepties... op persconferenties... Heb jij dan nooit afgevraagd waarom ik steeds een stap in jouw richting zette...enkel in jouw richting. Meer dan eens trok ik een sexy jurk aan maar je zag het nooit. Je had enkel oog voor de aandeelhouders. Nooit heb je gezegd: "Je ziet er stralend uit" Neen,...daar was die muur, ondoordringbaar. Zakelijk, enkel en alleen maar zakelijk! aanwijzing, hoe klein ook, dat iets in jou opkwam. Het bleef steeds maar zakelijk. Enkel en alleen zakelijk. Zelfs voor een tikkeltje genegenheid bleef jij op verre afstand.
- (een stilte)
- John : Lydia... bedoel je... dat je man toen nog leefde en dat je...
- Lydia : Ja... ik verlangde naar jou.
- John : Ik heb altijd gedacht dat jullie een uitstekend paar waren.
- Lydia : Alleen voor de buitenwereld.
- John : (even ongemakkelijk) Echt... het is nooit bij me opgekomen. Lydia, het spijt me.

- Lydia : Het hoeft je niet eens te spijten. Ik zal wel niet opdringerig genoeg geweest zijn. Onbewust was ik misschien te geremd.
- John : En nu?
- Lydia : Nu? (*staat recht*) Terwijl ik het verhaal schreef over Lilly en Ron heb ik een besluit genomen. (*kijkt hem scherp aan*) Ik trek me volledig terug, John ... Op een plaats waar ik thuis hoor.
- John : Waar dan wel?
- Lydia : Een kleine plaats. Amper een paar vierkante meter. Vier kille muren... meer niet... Waarin alleen de stilte me gezelschap houdt en waar ik ongestoord voor me uit kan staren... denkend over alles wat voorbij is, voorgoed voorbij... om wat nooit is gekomen.
- John : (*staat recht, komt bij haar*) Lydia, jij bent in de war.
- John : (*verveeld*) Lydia, hou op! Ik wist niet dat die Detectiveromans van jou je zover hebben gebracht. Stop er dan mee!
- Lydia : Dat zal ik doen. (*gaat naar de telefoon*) En daarom ga ik de politie bellen.
- John : (*opgewonden*) Lydia,?!
- Lydia : Begrijp je het nu nog niet? (*neemt hoorn op*)
- John : Begrijpen?! Niemand kan jou nog begrijpen!
- Lydia : Het is nochtans heel simpel. Ik ga me aangeven, John. Twee jaar geleden wilde ik vrij zijn en voorgoed weg uit die hel. Vrij! Eindelijk Vrij! En net zoals in mijn verhaal is die tuinman uiteindelijk de moordenaar. En die tuinman dat ben jij, John... want voor JOU heb ik twee jaar geleden Ronald van de keldertrap geduwd...(draait rustig een nummer)
- John : (*verbijsterd*) Wat?!
- Lydia : (*heeft aansluiting, rustig, zonder naar John op te kijken*) Hallo... met de politie...